

Arrest

nr. 38 362 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010, datum waarop de terechtzitting wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat XXX en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, komt op 23 juli 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 25 juli 2008.

Op 6 augustus 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Verzoekster verlaat België en komt op 22 augustus 2009 opnieuw België binnen. Zij dient een asielaanvraag in op 24 augustus 2009.

Op 22 oktober 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan. Dit is de bestreden beslissing.

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Slovaaks staatsburger van roma origine, afkomstig uit Kosice te Slovakije. Op 25 juli 2008 diende u, samen met uw partner D. I. (O.V. 6.291.418), voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 augustus 2008 nam het Commissariaat-generaal daarin een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U diende geen beroep in tegen deze beslissing maar keerde met I.O.M. terug naar Slovakije.

In Slovakije hadden jullie geen eigen woning en daarom gingen jullie in een zelfgemaakte hut in het bos bij Kosice wonen. Jullie hadden geen recht op een sociale woning en konden geen gewone woning bekostigen. U was in moederschapsverlof en uw partner vond geen werk omdat er nergens plaatsen vrij waren. Jullie leefden van een uitkering en hetgeen uw partner verdiende door o.a. metaal en aluminium te verzamelen en te verkopen. Vanwege jullie slechte levensomstandigheden werden jullie kinderen bovendien geregeld ziek. Uw oudste zoon I. had daarnaast ook speciale medische zorgen nodig, in verband met zijn nieren. Verder kenden jullie in Slovakije ook problemen met skinheads, die jullie lastig vielen vanwege jullie origine. Zo werd uw partner één keer geslagen door skinheads, gooiden zij stenen naar jullie hut en staken zij deze hut zelfs in brand. Hoewel jullie dit meldden aan de politie, konden zij de daders niet vinden. Meer nog, u was van mening dat de politie niets kon doen tegen deze skinheads. Omdat u niet wilde dat uw kinderen op straat moesten leven en u voor hen een beter leven wilde, besloten u en uw partner Slovakije opnieuw te verlaten. Jullie reisden per bus naar België, waar u op 24 augustus 2009 voor de tweede keer een asielaanvraag indiende. U toonde daarbij uw identiteitskaart en de paspoorten van uw zonen I. en K.. Verder legde uw advocaat nog een brief voor, met betrekking tot uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit de verklaringen, die u aflegde tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die door uw partner D. I. (O.V. 6.291.418) werden ingeroepen. U gaf aan geen andere problemen te hebben gekend, dan deze die jullie als gezin hadden ervaren in Slovakije (CGVS p. 9). In het kader van de asielaanvraag van uw partner werd door het Commissariaat-generaal besloten dat zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, omdat uit zijn en uw verklaringen blijkt dat er ten opzichte van Slovakije geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kon worden vastgesteld. Bijgevolg dient dezelfde beslissing te worden genomen inzake uw asielaanvraag. Een deel van deze beslissing is gebaseerd op tegenstrijdigheden die konden worden gevonden tussen uw verklaringen en die van uw partner. De motivering van de beslissing inzake de asielaanvraag van D. I. (O.V. 6.291.418), is als volgt uitgebreid en gedetailleerd terug te vinden:

"Artikel 57/6, eerste lid, 2" van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slovakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit

is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slovakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slovakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag in België verwees naar de medische problemen van uw zoon David, uw gebrek aan huisvesting en uw werkloosheidsprobleem. Deze elementen werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal en leidden tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Wat de verklaringen betreft, die u in het kader van uw tweede asielaanvraag in België aflegt, dient te worden vastgesteld dat deze gelijklopen met hetgeen u bij uw vorige asielaanvraag aanhaalde. Er dient echter te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u in het kader van uw huidige asielaanvraag beschrijft (gebrek aan onderdak, lange wachttijd voor een sociale woning, moeilijkheden om werk te vinden), beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast verwijst u in uw huidige asielaanvraag ook naar de problemen, die u en uw gezin in Slovakije ondervonden met skinheads. Omwille van jullie origine werden jullie door hen gevisieerd. Echter, een grondig onderzoek van uw verklaringen en die van uw partner K. G. (O.V. 6.291.419) maakt duidelijk dat jullie op dit punt tegenstrijdig zijn met elkaar. Zo beschrijven jullie beiden een aanval, waarbij u door skinheads geslagen werd. U gaf aan dat u niet naar de dokter, noch naar de politie was gegaan (CGVS p. 6). Uw partner verklaarde echter dat u wel naar de dokter was gegaan. Ze zei bovendien dat jullie samen naar de politie waren gegaan om een klacht in te dienen. Omdat u niet wist wie de daders waren, kon de politie hen niet vinden, zo verklaarde ze (CGVS G. p. 3-4). Toen uw partner werd gewezen op uw verklaringen, zei ze dat u mogelijkjs beschaamd was en daarom niets over de dokter had gezegd. Ze bleef bij haar eerdere verklaringen als dat jullie samen naar de politie waren geweest. Aangezien jullie beiden uitdrukkelijk aangaven dat u 'slechts' één keer werd aangevallen, is er geen verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheden. Dit geldt eveneens voor uw verklaringen betreffende de bescherming, die de politie jullie bood nadat skinheads een aanval op jullie woonplaats hadden uitgevoerd en jullie hut in brand hadden gestoken. U verklaarde dat er vanaf toen, en dit tot aan uw vertrek naar België, geen skinheads meer waren gekomen naar jullie woonplaats. Jullie kenden dus sindsdien geen problemen meer met skinheads (CGVS p. 4-7). Uw vrouw bleek echter niet op de hoogte van deze politie aanwezigheid. Ze zei enkel dat de politie pas zou komen als ze zou bellen, maar dat ze geen telefoon heeft om hen te bereiken. Dit neemt echter niet weg dat het toch wel verwonderlijk is dat zij niets afwist

over de dagelijkse politiepatrouilles waarvan u melding maakte (CGVS G. p. 5). Ze gaf verder ook aan dat er wel nog skinheads waren gekomen, na die brandstichtingen. Ze zouden daarbij met flessen gegooid hebben (CGVS G. p. 4-5). Bijgevolg slagen jullie er niet in de door jullie vermelde problemen met skinheads geloofwaardig te maken.

Tenslotte verwijst u nog naar de medische problemen die uw beide zonen ondervinden en waarvoor zij in Slovakije onvoldoende behandeld zouden worden. Uit de verklaringen die jullie hierover aflegden, blijkt echter dat jullie in Slovakije wel degelijk medische hulp kregen, wanneer die nodig was. Jullie zonen werden onderzocht en kregen medicatie voorgeschreven, waarvoor jullie telkens de normale prijs werd aangerekend (CGVS p. 10-12, CGVS G p. 8-9). Wat betreft uw stelling als zou uw zoon I. in Slovakije een verkeerde operatie hebben ondergaan, moet worden vastgesteld dat u dat geenszins aannemelijk kan maken. Niet alleen blijkt u zelf niet helemaal op de hoogte te zijn van zijn medische toestand, u heeft zich hier ook niet verder over geïnformeerd bij de Slovaakse dokters, noch documenten aangebracht die uw stelling zouden kunnen ondersteunen (CGVS p. 10-12). De documenten die u wel voorlegde met betrekking tot uw zoon I. werden al gedeeltelijk getoond en besproken naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag. Wat de andere documenten betreft, ook hieruit kan worden afgeleid dat uw zoon meermaals medische onderzoeken en behandelingen kreeg voorgeschreven, in de periode juni 2008 -juni 2009, dus voorafgaand aan jullie komst naar België. In verband met de medische problemen van uw zoon K.I legt u zelf dan weer geen enkel document voor, noch vanwege Slovaakse, noch vanwege Belgische dokters. Ook vanuit het opvangcentrum werden geen medische documenten bekomen, ondanks telefonisch contact. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat jullie zonen in jullie land van herkomst geen toegang hadden tot medische zorgverlening, noch dat zij een verkeerde behandeling zouden hebben ondergaan."

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u en uw gezin betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart en de paspoorten van uw zonen I. en K.I bevatten louter identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet in vraag worden gesteld, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. De brief die uw advocaat voorlegde, is gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en verwijst naar extracten uit het CIA World Factbook en naar de toepassing van het Verdrag inzake de rechten van het kind in Slovakije. Deze stukken brengen echter geen elementen aan, die nog niet gekend zijn bij het Commissariaat-generaal en kunnen daarom niet leiden tot een andere appreciatie van uw asielmotieven. De door u - tijdens het gehoor voor het CGVS- neergelegde schriftelijke verklaring bevat dezelfde opsomming van feiten -ondergaan in Slovakije- zoals door u uiteengezet voor het CGVS, en kan dan ook evenmin leiden tot een andere appreciatie van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekster vraagt om haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wordt erop gewezen dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve in casu niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Om dezelfde reden is hij evenmin bevoegd om aan verzoekster "de noodzakelijke documenten" af te geven. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het deze verzoeken tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; schending van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatslozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; kennelijke verkeerde interpretatie; machtsafwending en machtsoverschrijding.

2.2. Verwerende partij erkent in haar bestreden beslissing dat verzoekende partij systematisch wordt gediscrimineerd. Zij schrijft op pagina 2: "Er dient echter te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u in het kader van uw huidige asielaanvraag beschrijft (gebrek aan onderdak, lange wachttijd voor een sociale woning, moeilijkheden om werk te vinden), beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming." en voegt er aan toe dat "De brief die uw advocaat voorlegde (...) verwijst (...) en naar de toepassing van het Verdrag in zake de rechten van het kind in Slowakije."

Deze systematische discriminatie begint met de segregatie in het onderwijs: verzoekende partij werd wegens zijn etnie (Roma) in een speciale school gestoken waardoor hij geen opleidingskansen kreeg en om vandaag reëel kans op werk te hebben; zonder werk kan verzoekende partij zelfs de huur van een sociale woning niet betalen (te duur voor werklozen) als hij deze al zou kunnen bekomen (ongeoorloofde lange wachtlijsten van 10 jaar en meer). De segregatie is tot op vandaag een bezorgdheid van verschillende landen (zie de aanbevelingen 71-77 van de Verenigde Naties, Human Rights Council, Twelfth Session, Universal Periodic Review. Report of the Working Group on the Universal Periodic Review: Slovakia, A/HRC/12/17 van 5 juni 2009, www.refworld.org).

*Segregatie valt te begrijpen onder "vervolging" in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, die benadert dient te worden in termen van: (1) redenen ("reasons") in casu etnisch Roma, (2) belangen ("interests") in casu recht op leven deelname in sociale, economische en culturele rechten (menswaardige huisvesting en onderwijs), het recht op werk, recht op nondiscriminatie en (3) genomen maatregelen ("measures") in casu segregatie op etnische gronden (speciale scholen) (G. S. Goodwin-Gill en J. Mc Adam, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, 132-133) of minstens valt te begrijpen onder "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatslozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Volgens preambule (25) van voormelde richtlijn moet de invulling van "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" ingevuld worden in overeenstemming met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van de instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten: België is gehouden door de International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid aangenomen door de UN Algemene Vergadering op 30 november 1973. Uit het document Committee on the Rights of the Child, "Forty-fifth session. Consideration of Reports Submitted by States Parties under Article 44 of the Convention. Concluding Observations of the Committee on the Rights of the Child: Slovakia, CRC/C/SVK/CO/2, 8 June 2007, dat de raadsman van verzoekende partij reeds bij het begin overmaakte, blijkt ontegensprekelijk dat de fundamentele basisrechten (zie hoger onderwijs, huisvesting, werk, toegang tot ernstige medische verzorging) van de Roma niet worden gerespecteerd en verzoekende partij heeft dit in zijn verhaal voor verwerende partij op consistente wijze aangegeven. Rekening houdende met het voorgaande kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.*

Het behoort immers tot de opdracht van verwerende partij om:

te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt; de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen; deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Deze principes liggen vervat in het handboek van het Hoog Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205) dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen als permanent advies bindt. (Op grond van haar mandaat in de Statute of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees juncto artikel 35 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en artikel II van het Protocol van 1967 is het UNHCR gerechtigd richtlijnen uit te vaardigen als richtinggevende juridische interpretaties van de artikelen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Het UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 is een dergelijke richtinggevende juridische interpretatie. Zij dienen volgens de rechtspraak in de omringende landen als gezaghebbende verklaringen te worden beschouwd waarvan de miskennis moet verantwoord worden ("authoritative statements whose disregard needs justification"; Walter Kalin, "Supervising the 1951 Convention on the Status of Refugees: Article 35 and Beyond", in E. FELLER, V. TURK EN F. NICHOLSON (eds.), *Refugee Protection in International law. UNHCR's Global Consultations on International Protection*, Cambridge University Press, Cambridge, 2003, 625 e.v.). De Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen verwees stevast in haar besluiten naar het UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* tot motivering van haar beslissingen.)"

4.2. In de nota repliceert verwerende partij het volgende:

"Verweerder merkt vooreerst op dat diegene die machtsafwending aanvoert, daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens moet aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nageleefd. Bovendien moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. De loutere bewering van verzoekers dat er sprake is van machtsafwending (of machtsoverschrijding) wordt niet aangetoond en kan bijgevolg niet worden bijgetreden (RvS, beschikking nr. 1447 van 26 oktober 2007; RvS, nr. 153.469 van 11 januari 2006; RW, nr. 15.000 van 14 augustus 2008).

Verzoekers menen dat de door hen ingeroepen problemen van systematische discriminatie en segregatie in het onderwijs dienen te worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie of minstens als onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet en artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers stellen dat volgens de preambule van voormelde richtlijn de invulling van "onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" in overeenstemming dient te zijn met de internationale verplichtingen zoals vastgelegd in internationaalrechtelijke instrumenten. Verzoekers verwijzen naar een algemeen rapport van juni 2007 waaruit blijkt dat de fundamentele basisrechten van de Roma (sic) niet worden gerespecteerd. Rekening houdende met het voorgaande kon de Commissaris-generaal redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissingen komen.

Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal krachtens artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid verkeert om de aanvraag die een onderdaan van een (kandidaat) lidstaat van de Europese Unie ingediend heeft tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niét in overweging te nemen wanneer uit diens verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat tot een niet-inoverwegingname kan worden besloten indien uit individueel onderzoek blijkt dat de aanvrager geen elementen voorlegt die aantonen dat hij vervolgd wordt in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (Wetsontwerp tot wijziging van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 14-15 en 113-114).

In casu is de Commissaris-generaal na zorgvuldig en individueel onderzoek tot de conclusie gekomen dat de door verzoekers ingeroepen moeilijke socio-economische situatie en discriminatie voor de Roma in Slowakije niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder hecht de Commissaris-generaal geen geloof aan de door verzoekers ingeroepen problemen met skinheads gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers dienaangaande. Wat betreft de medische problemen voor verzoekers zonen, heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen toegang hadden tot medische zorgverlening, noch dat zij een verkeerde behandeling zouden hebben ondergaan. Verweerder benadrukt dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen poging ondernemen om deze motieven concreet te weerleggen, maar dat zij zich beperken tot een aantal algemene beweringen. Dergelijk verweer is echter niet van aard om de concrete vaststellingen van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Verweerder benadrukt dat uit recente informatie (dd. 7 juli 2009) van de Commissaris-generaal aangaande de actuele situatie van de Roma in Slowakije blijkt dat de moeilijke socio-economische situatie een vorm van discriminatie uitmaakt die afkeurenswaardig is, maar dat die naar aard, intensiteit en draagwijdte niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt trouwens geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS, nr. 93.571 van 27 februari 2001; RvV, nr. 15.331 van 29 augustus 2008). Bovendien is het beleid van de Slowaakse overheid gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie en vervolging en bestaan er mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen. Gelet op deze vaststellingen kon de Commissaris-generaal in alle redelijkheid besluiten dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten en een aantal aanbevelingen van internationale mensenrechtenorganisaties daterend van 2007 volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvV, nr. 25.725 van 7 april 2009; RvV, nr. 1518 van 31 augustus 2007). Betreffende richtlijn 2004/83 wenst verweerder op te merken dat deze norm overgenomen is in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (RvV, nr. 15.537 van 2 september 2008).

De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. Het enig middel is niet gegrond."

4.3. In de repliekmemoire verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift en voegt daaraan toe dat verwerende partij erkent dat verzoekster gediscrimineerd wordt maar zegt dat deze discriminatie niet voldoende zwaar is om als vluchteling erkend te worden. Verzoekster meent dat dit niet ernstig en niet objectief is: verwerende partij geeft niet aan welke de maatstaf zou zijn om dit te meten zodat dit willekeurig is. Verzoekster deelt mee dat zij haar zaak voor advies zal overmaken aan het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

4.4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 15 b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna:

kwalificatierichtlijn), en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoekster aan dat er sprake is van machtsafwending en van machtsoverschrijding.

4.4.1. De Raad herinnert er vooreerst aan dat de bestreden beslissing getroffen werd in uitvoering van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen (...) niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4; (...).”

Tegen de beslissingen die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op grond van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet het zogenaamd beroep “in volle rechtsmacht” (zie artikel 39/2, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet). Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 48 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdeling als vluchteling kan worden erkend, en de artikelen 48/2 tot en met 48/4 van de Vreemdelingenwet, die bepalen welke vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend, merkt de Raad op dat de schending van deze artikelen niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van huidige bestreden beslissing. De huidige bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van een E.U.-onderdaan en werd, zoals reeds gesteld, genomen in uitvoering van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

In de hoedanigheid van annulatierechter heeft de Raad niet de bevoegdheid om aan verzoekster het vluchtelingenstatuut of het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, wordt opgemerkt dat dit artikel geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan de schending van deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de kwalificatierichtlijn merkt de Raad op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in nationale wetgeving door artikelen 48/2 en volgende van de Vreemdelingenwet, die verzoekster trouwens aanhaalt in het verzoekschrift, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoekster er zich niet rechtstreeks op kan beroepen.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. In casu zet verzoekster niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

4.4.2. In de mate waarin verzoekster melding maakt van een kennelijk verkeerde interpretatie en van machtsoverschrijding, merkt de Raad het volgende op. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster het niet eens is met de interpretatie die de Commissaris-generaal aan het asielrelaas van verzoekster en haar partner gegeven heeft. Zij meent dat verwerende partij erkent dat verzoekster wordt gediscrimineerd en verzoekster voegt hieraan toe dat deze discriminatie begint met segregatie en dat segregatie te begrijpen valt onder vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekster zet uiteen dat de basisrechten van de Roma niet gerespecteerd worden en dat verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen. Verzoekster verwijst tevens naar het Handboek van de Verenigde Naties.

Zoals reeds gesteld treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing als feitenrelaas het asielrelaas van verzoekster en haar partner bevat en vervolgens een uitgebreide motivering bevat waarin op gedetailleerde wijze wordt uiteengezet waarom de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen: de Commissaris-generaal verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van verzoeksters partner en herneemt de motieven daarvan, hij verwijst naar artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke sociaal-economische situatie bevinden en dat, hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of overheidsambtenaren, uit deze informatie ook blijkt dat het beleid van de Slovaakse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden in geval van inbreuken en dat er organisaties bestaan die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. De Commissaris-generaal concludeert hieruit dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en geeft hierover nog bijkomende uitleg. Ook concludeert hij dat er om dezelfde redenen geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en a) en c) van de Vreemdelingenwet. Vervolgens gaat de Commissaris-generaal dieper in op de door verzoekster en haar partner aangehaalde problemen en stelt vast dat deze enerzijds gelijk lopen met hetgeen ze bij de eerste asielaanvraag aanhaalden en anderzijds beantwoorden aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is maar die niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De Commissaris-generaal verwijst ook naar tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeksters partner en haarzelf over de aanval door skinheads en naar de omstandigheid dat verzoeksters partner er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hun zonen geen toegang hadden tot medische zorgverlening of dat zij een verkeerde behandeling zouden hebben ondergaan. Om al deze redenen beslist de Commissaris-generaal ten slotte om de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In het middel uit verzoekster geen kritiek op deze motieven. Zij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster als Roma wel degelijk systematisch wordt gediscrimineerd in Slowakije en verwijst hiervoor naar een aanbeveling van de Verenigde Naties, naar Britse rechtsleer over segregatie op etnische gronden, naar de Conventie van de Verenigde Naties tegen apartheid en naar *“Concluding observations of the Committee on the Rights of the Child: Slovakia”*. Deze algemene verwijzingen, zonder dieper in te gaan op de concrete situatie van verzoekster en haar twee zonen, doen geen afbreuk aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing die hierboven samengevat worden weergegeven en waarin de Commissaris-generaal uitdrukkelijk motiveert waarom de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen.

De bewering van verzoekster dat de Commissaris-generaal erkent dat zij wordt gediscrimineerd maar meent dat de discriminatie niet voldoende zwaar is om te leiden tot een erkenning en dat dit willekeurig is en niet objectief, kan evenmin worden aanvaard. In de bestreden beslissing zet de Commissaris-generaal immers op gedetailleerde wijze uiteen waarom hij meent dat in casu een mogelijk geval van discriminatie niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) of 48/4, § 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat niet in op de elementen die de Commissaris-generaal tot deze conclusie brengen.

Ten slotte merkt de Raad op dat de proceduregids van de Verenigde Naties niet juridisch afdwingbaar is (RvS 15 februari 2005, nr. 140 700; RvS 8 mei 2006, nr. 158 416) en dat in casu de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, draagkrachtige, pertinente en deugdelijke motieven.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET